

Prima instanță: Judecătoria Centru, mun. Chișinău
Judecător: Șt. Niță
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: B. Bîrcă
M. Moraru
M. Ciugureanu

Republica Moldova
Curtea Suprema de Justiție
Î N C H E I E R E

10 iulie 2013

mun. Chișinău

Completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecător:

Vera Macinskaia

Judecătorii:

Ion Vîlcov și Galina Stratulat

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Mînza Virginia,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Pendea Pavel împotriva Virginiei Mînza privind recuperarea prejudiciului material cauzat, a despăgubirilor pentru prejudiciul moral și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 05 martie 2013, prin care apelul declarat de Mînza Virginia, a fost respins, fiind menținută fără modificări hotărîrea Judecătoria Centru, mun. Chișinău din 27 iunie 2012,

A C O N S T A T A T:

La 28 septembrie 2009, reclamantul, Pendea Pavel, a înaintat în instanța de judecată o acțiune împotriva Virginiei Mînza, privind recuperarea prejudiciului material cauzat, a despăgubirilor pentru prejudiciul moral și a cheltuielilor de judecată

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, prin hotărîrea Judecătoria Centru, mun. Chișinău din 24 martie 2010 a fost respins ca neîntemeiată acțiunea în cauză.

Prin decizia Colegiului Civil și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău din 18 noiembrie 2010, hotărîrea nominalizată a fost casată, cu remiterea cauzei la rejudecare în prima instanță.

Mai menționează reclamantul că, conform hotărîrii Judecătoriei Centru, mun. Chișinău nr.2-2439/07 din 19 decembrie 2007, a fost stabilit modul de folosință între părțile în litigiu a apartamentului nr. 5, din șoseaua Hîncești, nr. 70/4, mun. Chișinău. Reclamantul i-a transmis benevol pîrtei cheile de la apartament, iar ultima, în mod samovolnic a scos din încăperile pe care urma să le folosească conform hotărîrii judecătorești, mobila lui personală și a lăsat-o în stradă, aceasta fiind ulterior sustrasă de persoane necunoscute. Pentru acest act samovolnic pîrta a fost sancționată contravențional prin hotărîrea irevocabilă a Comisiei administrative pe lingă Pretura sectorului Centru, mun. Chișinău nr. 5/10 din 12 februarie 2009.

Reclamantul a mai menționat că, prin acțiunile ilegale ale pîrtei i-a fost cauzat un prejudiciu material în sumă de 2550 lei, întru-cît el folosea această mobila, chiar dacă ea era învechită.

De asemenea reclamantul afirmă că a avut de suportat prejudicii morale, legate de starea de stres la care a fost supus, precum și de distrugerea bunurilor sale.

Solicită reclamantul, recuperarea prejudiciului material în sumă de 2550 lei, repararea prejudiciul moral cauzat în sumă de 5000 lei și a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 5000 lei.

Prin hotărîrea Judecătoriei Centru din 27 iunie 2012, acțiunea înaintată de Pendea Pavel, a fost admisă parțial, s-a dispus încasarea de la Mînza Virginia în beneficiul reclamantului Pendea Pavel prejudiciul material în sumă de 2550 lei, despăgubiri pentru prejudiciul moral cauzat în sumă de 1000 lei și cheltuieli de asistență juridică în sumă de 5000 lei, iar în total - 8550 lei și încasarea de la Mînza Virginia taxa de stat în mărime de 255 lei. În rest, acțiunea a fost respinsă ca nefondată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 05 martie 2013, apelul declarat de Mînza Virginia, a fost respins, fiind menținută fără modificări hotărîrea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 27 iunie 2012.

Invocînd ilegalitatea acestei decizii, la 09 aprilie 2013, Mînza Virginia, a contestat-o cu recurs, solicitînd admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărîrii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărîri prin care acțiunea să fie respinsă.

În motivarea recursului a indicat că, atît hotărîrea primei instanțe, cît și decizia instanței de apel, în partea încasării datoriei, au fost adoptate cu aplicarea eronată a normelor de drept material și au fost încălcate normele de drept procedural. Totodată, mai invocă recurentul că, instanțele de judecată nu au constatat și elucidat toate circumstanțele care au importanță pentru justa soluționare a litigiului.

Din actele pricinii se constată cu certitudine că, decizia recurată a fost pronunțată la 05 martie 2013, iar recursul a fost declarat la 09 aprilie 2013, astfel prin prisma art. 434 CPC, instanța de recurs constată că recursul a fost declarat în termen.

Examinînd temeiurile recursului, în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de S.A. „Termocom”, este inadmisibil.

În favoarea concluziei enunțate se invocă următoarele argumente.

În conformitate cu dispoziția art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție constată că, temeiurile recursurilor declarate nu se încadrează în prevederile art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC. Mai mult decît atît, cauza a fost judecată cu respectarea normelor de drept material și procesual, recursul fiind vădit neîntemeiat.

Instanța de recurs menționează că, din actele cauzei rezultă cu certitudine că, la 28 septembrie 2009, reclamantul, Pendea Pavel, a înaintat în instanța de judecată o acțiune împotriva Virginiei Mînza, prin care a solicitat, încasare din contul pîrîtei în beneficiul său a prejudiciului material în sumă de 2550 lei, repararea prejudiciul moral cauzat în sumă de 5000 lei și a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 5000 lei.

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, concluzia instanței de fond, menținută prin decizia instanței de apel, privind admiterea acțiunii înaintate de Pendea Pavel, este întemeiată și legală.

Astfel, instanța de recurs menționează că, pe parcursul judecării pricinii, instanțele de judecată, analizînd toate probele administrate în sensul soluționării corecte a pricinii respective, în coraborare cu normele de drept material relevante speței date, au concluzionat corect că, urmează a fi se încasa din contul Virginiei Mînza în beneficiul reclamantului Pendea Pavel prejudiciul material în sumă de 2550 lei, despăgubiri pentru prejudiciul moral cauzat în sumă de 1000 lei și cheltuieli de asistență juridică în sumă de 5000 lei, iar în total - 8550 lei și încasarea de la Mînza Virginia taxa de stat în mărime de 255 lei.

Instanța de recurs mai menționează că, atît prima instanță, cît și instanța de apel, au examinat pricina sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele administrate în sensul soluționării corecte a pricinii date, iar argumentele invocate în recursul declarat de Mînza Virginia, în esența lor, sînt similare argumentelor invocate

atît în prima instanță cît și în instanța de apel, cărora instanțele judecătorești le-au dat o apreciere corectă, avînd la bază cumulul de dovezi administrate în cadrul dezbaterilor judiciare și apreciate conform cerințelor art. 130 CPC.

Călăuzindu-se de prevederile art. 440 CPC al RM, Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ a constatat existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433 CPC și anume la lit. a), care expres prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

În același timp, completul relevă că, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are un caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificîndu-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că „... art.6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes” (cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Astfel, din considerentele menționate și avînd în vedere faptul că, atît prima instanță, cît și instanța de apel au examinat pricina sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate, aplicînd corespunzător normele de drept material și respectînd normele de drept procedural, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Mînza Virginia, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție,

D I S P U N E:

Recursul declarat de Mînza Virginia, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele ședinței, judecător

/Semnătura/ Vera Macinskaia

Judecători

/Semnătura/ Ion Vîlcov

/Semnătura/ Galina Stratulat

Copia corespunde originalului

Judecător:

Vera Macinskaia